

Project Duchess

Sabrina Jeffries

Copyright © 2019 Sabrina Jeffries, LLC

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Cum să devii ducesă

Sabrina Jeffries

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JEFFRIES, SABRINA

Cum să devii ducesă / Sabrina Jeffries

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4723-8

I. Barbu, Oana (trad.)

821.111

SABRINA JEFFRIES

Cum să devii ducesă

Traducere din limba engleză

Oana Barbu

London Society Times

Contesa văduvă își pierde cel de-al treilea soț

După cum am promis, dragi cititori, ne-am grăbit să vă aducem la cunoștință ultimele noutăți, una dintre ele fiind cu adevărat uimitoare. Fosta Lydia Fletcher are acum dubioasa distincție de a fi fost căsătorită și rămasă văduvă cu trei duci: al patrulea duce de Greycourt, al doilea duce de Thornstock și al treilea duce de Armitage – de curând decedat.

A reușit, de asemenea, să-i ofere fiecăruia câte un moștenitor, într-un caz chiar un moștenitor și al doilea copil – băiat și fată, trebuie să adăugăm. În vreme ce fiul ei Fletcher Pryde, al cincilea duce de Greycourt, a înzecit averea tatălui său, se zvonește că acesta conduce o clică secretă de burlaci libertini. Ținând cont de discreția acestui domn, cu greu ne putem imagina pe altcineva mai puțin dispus să adopte un asemenea comportament fără scop, dar, după cum deseori se observă, apele limpezi sunt adânci.

Am putea crede un astfel de zvon despre al doilea ei fiu, Marlowe Drake, al treilea duce de Thornstock, despre care se spune că nu a pierdut nici o ocazie de a dansa cu vreo tânără pe care a plăcut-o. Sora lui geamănă, Lady Gwyn, proaspăt sosită în Londra, promite să-l determine să-și schimbe comportamentul, forțându-l să-i supravegheze pețitorii. Primul ei sezon trebuie să se dovedească foarte interesant – subsemnatul va urmări acest lucru cu mare atenție.

Am ajuns, în sfârșit, la Sheridan Wolfe, al patrulea duce de Armitage, care și-a petrecut mare parte a vieții în Prusia, unde regretatul său tată a fost ambasador. Este oaia neagră a familiei, necunoscut multora din societate, deși probabil nu-i va fi dificil să găsească o moștenitoare dispusă să-și dea la schimb zestrea pentru rarisimul titlu de ducesă. Dacă o face, ar fi bine

să-i ofere urgent un moștenitor și al doilea copil, pentru că frațele lui mai tânăr, colonelul Heywood Wolfe își așteaptă propria șansă la titlu!

Într-adevăr, toate progeniturile ducesei văduve Lydia ar face bine să aibă moștenitori cât mai curând posibil, ținând cont – și nu poți să te cutremuri când spui asta – de tendința familiei de a-și pierde ducii înainte de vreme.

Înmormântarea va avea loc la conacul Armitage, în Lincolnshire.

Capitolul 1

Londra, septembrie 1808

Într-o frumoasă după-amiază de toamnă, Fletcher Pryde, al cincilea duce de Greycourt, urca treptele casei sale de la oraș din Mayfair, adâncit în gândurile legate de propriile afaceri. Probabil din acest motiv nu băgă de seamă expresia grăitoare de pe chipul majordomului său când intră pe ușă.

– Excelență, simt că este de datoria mea să vă informez că...

– Nu acum, Johnston. Am o cină la ora opt, iar până atunci sper să-l prind pe bătrânul Brierly la clubul lui. Deține moșia vecină cu proprietatea mea din Devon. Trebuie să devină a mea dacă vreau să-mi cresc veniturile. Și am rapoarte pe care trebuie să le studiez înainte să vorbesc cu el.

– Mai mult pământ, Grey? zise ferm o voce feminină tânără. Uneori, mă gândesc că tu cumperi moșii cu aceeași lăcomie cu care femeile își cumpără rochii. Și, judecând după reputația că știi să te ocupi de asta, probabil plătești puțin pe ele.

Grey se întoarse.

– Vanessa! Se încruntă la Johnston: De ce nu mi-ai spus că era aici?

Majordomul ridică privirea o fracțiune de secundă, fiind cât pe ce să își dea ochii peste cap.

– Am încercat, domnule.

– Ah, bine. Bănuiesc că așa e.

Grey îi zâmbi cu îngăduință Vanesei Pryde. Avea 24 de ani – cu zece ani mai puțin decât el – și îi era mai degrabă o soră mai mică decât verișoară primară.

Își dădu jos pălăria, mănușile de călărie și haina, apoi i le înmână unui lacheu. Grey nu-l recunoscuse pe servitorul care se holba la Vanessa ca un sărac la o prințesă. Fascinația lacheului era de înțeles

ținând cont de chipul ei în formă de inimă, proporțiile perfecte, buclele negre bogate, dar era complet necorespunzătoare.

Grey îi aruncă individului o privire tăioasă, dar se stăpâni.

Când lacheul se îmbujoră și plecă în grabă, Johnston interveni murmurând:

– Îmi pare rău, Excelență. Este nou. Voi avea grijă să vorbesc cu el.

– Așa să faci. Apoi își îndreptă atenția spre Vanessa, care nu părea să fi observat schimbul de priviri. Nu te așteptam.

– Ar fi trebuit, vere. Cu o reverență elaborată, Vanessa îi zâmbi poznaș. Sau ar trebui să-ți zic *potențial logodnic*?

– Nici să nu glumești în privința asta, mormâi el.

De fiecare dată când încerca să se gândească la căsătoria cu Vanessa, își amintea cum arăta în scutece, ținută în brațe de tatăl ei, unchiul Eustace Pryde, și știa că nu putea să o facă. O văzuse crescând – nu și-o putea imagina ca soție.

Din fericire, nici ea nu dorea să se mărite cu el. Din acest motiv, de fiecare dată când ambițioasa ei mamă o trimitea la el, dându-i indicații să-l pună într-o situație compromițătoare pentru a-l obliga să o ia de soție, își petreceau mare parte din timp inventând motive plauzibile pentru faptul că Vanessa nu reușise să o facă.

– Nu-ți face griji! Vanessa râse. Camerista mea mă însoțește. Ca de obicei, ea va fi de partea noastră, indiferent ce scuză scornim pentru mama. Așa că hai la un ceai și o prăjitură în salonul de zi!

El o urmă, iar în vreme ce mergeau pe hol, el zise:

– Arăți bine.

Aranjându-și părul, ea se întoarse cu fața spre el, obligându-l să se oprească în vreme ce își foșnea fustele.

– Deci îți place noua mea rochie? Nu-i voi spune mamei. A ales-o chiar ea pentru a te tenta. I-am zis că galbenul este culoarea ta preferată.

– Detest galbenul.

Ochii ei albaștri sclipiră.

– Întocmai.

Îi scăpă un râset slab.

– Draga mea, ești obraznică. Dacă ți-ai folosi a zecea parte din energia pe care o risipești pentru a o provoca pe mama ta să-ți găsească un soț, ai avea douăzeci de bărbați implorând să se căsătorească cu tine.

Ea păru să se întristeze.

– Îi am deja. Dar știi cum este mama. Până ce tu nu ieși din peisaj, nu va permite să mă curteze alt bărbat mai puțin important. Agită un deget spre el. Deci, poți să te însori? Cu *alta*? Altfel, sigur voi muri fată bătrână.

– Asta nu ți se va întâmpla niciodată, și o știm amândoi. Miji ochii spre ea. Stai o clipă... Ai pus ochii pe cineva în mod special

Îmbujorarea ei îl alarmă. Vanessa avea un gust îngrozitor în materie de bărbați.

– Cine este? întrebă el.

Ea își ridică bărbia.

– Nu-ți spun.

– Pentru că știi că nu voi fi de acord, ceea ce înseamnă că este total nepotrivit pentru tine.

– Nu este. E un poet.

La naiba! Vanessa avea nevoie să se mărite cu un poet cum avea el nevoie să învețe să gătească. Pe de altă parte...

– Un poet *faimos*? întrebă el cu speranță.

Dacă individul avea bani, ar fi putut să funcționeze. Oricine s-ar fi căsătorit cu Vanessa ar fi avut nevoie de găleți de bani chiar și numai pentru a ține pasul cu ritmul ei de a cumpăra rochii.

Ea se întoarse și se îndreptă spre salonul de zi.

– Va fi. Cu sprijinul și încurajarea mea.

– Dumnezeu să ne ajute pe toți! Aproape că îi părea rău de poet, oricine ar fi fost. Bănuiesc că mama ta nu este de acord.

– De parcă i-aș spune vreodată, se burzului ea când intră în salonul de zi.

Camerista Vanessei stătea în picioare lângă canapea, cu o expresie anostă. Cu siguranță, era obișnuită să servească drept paravan pentru nestatornica ei stăpână.

– Atunci lucrurile nu au evoluat spre ceva serios, zise Grey, ușurat că nu trebuia să se ocupe și de problema asta.

Încă spera să ajungă la clubul lui Brierly înainte ca acesta să plece.

– Cum ar putea progresa lucrurile? Vanessa luă un biscuit și îl devoră cu entuziasmul ei obișnuit. Mama este pornită să mă mărite cu tine, așa că nu o pot convinge să mă ducă la evenimentele la care ar putea participa... prietenul meu. Îi aruncă o privire disperată. Iar din cauza ultimelor știri despre tine, iar este îndurerată. Chiar crede

toate prostiile alea despre tine care spun că ai o clică secretă de bur-laci libertini.

El pufni.

– Niciodată n-am condus ceva așa de plictisitor și de predictibil. Nu am nici timpul necesar, nici înclinație pentru asta, iar acest tip de discreție cere prea mult efort, mai ales că oamenii sunt cum sunt. Sper că i-ai zis că mai degrabă îmi concentrez atenția asupra proprietăților mele.

– I-am zis. Nu m-a crezut. Niciodată nu mă crede.

– Cu toate astea, te-a trimis aici, să ai de-a face cu liderul acestui club secret de dezmaț. Nu are sens ce face.

– Bârfele doar au făcut-o mai dornică să mă mărite cu tine.

– Probabil că îi este teamă că îmi voi cheltui toată averea pe o existență *libertină* înainte ca ea să apuce să pună mâna pe ceva și ca ducatul meu să ajungă la progenitura noastră.

– Sau crede că un bărbat cu asemenea dorințe de necontrolat e ușor de manipulat. Ar trebui să te cunoască mai bine de atât. Eu cu siguranță te cunosc. Nu există nimic necontrolat la tine. Vanessa se bătu ușor cu degetul în bărbie. Pe de altă parte, mai există o posibilitate – ca mama să fi răspândit chiar ea zvonul despre grupul secret.

– Cu ce scop?

– Speră că îți alungă rivalii dacă te face să pari respingător.

– Detest să-ți spun, draga mea, dar zvonurile despre libertinajul unui bărbat rareori îndepărtează rivalii. Dacă asta a fost planul mamei tale, este unul prost. Și dovedește că am dreptate: bârfele nu sunt altceva decât distracție pentru cei care se plictisesc. Dacă oamenii din societate și-ar folosi o zecime din energia pe care o risipesc la...

– Știu, știu – suntem cu toții frivoli, nu facem nimic util, zise ea cu viclenie. Tu ești singurul cu bun-simț.

Când camerista ei păru că mai avea un pic și exploda, nemaiputând să-și înăbușe râsul, el privi serios spre Vanessa.

– Mă crezi pompos și arogant, draga mea?

– Mai rău. Apoi își îmblânzi acuzația cu un zâmbet. Și cu asta, te las. Când camerista ei tuși, Vanessa continuă: Oh, aproape că uitam! Am ceva pentru tine. Scoase din săculeț o scrisoare sigilată. A sosit la noi în loc să vină la tine. Ceea ce este ciudat. Probabil mama

ta a auzit că nu ai fost aici de săptămâni întregi. Dar nu știi de ce a crezut că *noi* te vedem mai des decât alții.

El ignoră nodul din piept.

– Știi prea bine de ce.

Oftând, Vanessa se apropie pentru a vorbi pe o voce mai joasă, doar pentru urechile lui.

– Chiar trebuie să-ți pedepsești mama?

– Nu vorbi prostii, zise el încet, pentru a-și ascunde vinovăția care îl copleși. Nu o pedepsesc. Și apoi, îi are pe ceilalți copii ai ei care să-i țină companie. Nu are nevoie de mine ca să mă gudur pe lângă ea.

Vanessa pufni.

– De parcă te-ai gudura tu pe lângă cineva! Și da, o pedepsești, chiar dacă nu recunoști.

Mila din ochii Vanessei îl făcu să regrete că spusese ceva despre mama lui.

Întinse mâna după scrisoare, dar Vanessa nu-i dădu drumul.

– Să știi că te iubește.

– Știu.

Ce altceva putea să spună? Și el o iubea în felul lui.

Grey vru să bage scrisoarea în buzunarul hainei, apoi se opri. Scrisoarea părea teribil de subțire față de celelalte primite de la mama lui. Cu un sentiment de teamă, o deschise și găsi cel mai scurt mesaj.

Dragul meu Grey,

Regret să te informez că tatăl tău vitreg a decedat. În mormântarea va avea loc marți, la conacul Armitage.

Cu multă iubire, mama

P.S. Vino, te rog!

Nu pot să fac asta fără tine.

Grey se holba amorțit la cuvintele acelea. Maurice, singurul tată pe care îl cunoscuse vreodată cu adevărat, murise.

„Vino, te rog! Nu pot să fac asta fără tine.“

La dracu', mama lui trebuia să fie devastată!

Se părea că suferința i se vedea pe chip, pentru că Vanessa îi smulse scrisoarea și o citi, apoi ridică o privire îngrozită spre el.

– Oh, Grey, e *groaznic!* Îmi pare așa de rău...

– Mulțumesc, mormăi el, deși se simțea ca un ticălos.

De la întoarcerea familiei lui din Prusia, în urmă cu câteva luni, abia îl văzuse pe Maurice. Lăsase amărăciunea să-l țină departe, și acum era prea târziu.

Ea reciti scrisoarea încruntată.

– Maurice este tatăl lui Sheridan, nu-i așa? Bănuiesc că el va deveni duce.

Tonul ei ciudat îl făcu curios.

– *Sheridan*? De când ești tu așa de apropiată de fratele meu vitreg? V-ați întâlnit o singură dată.

– De fapt, ne-am întâlnit de trei ori, murmură ea. Chiar am dansat de două ori.

Oh, Sheridan trebuia să aibă grijă în preajma Vanesei! Când îi pica un bărbat cu tronc, se înfigea în el, nu glumă!

– Nu-mi spune că el este *poetul* pe care ai pus ochii.

Tonul lui tăios o făcu să ridice privirea.

– Nu fi ridicol! Sheridan nu are nici un gând poetic în capul lui.

Avea dreptate, dar de unde știa ea asta?

– Va trebui să-i spui Armitage acum, pentru că este duce.

– Deci am mai multe motive să nu mă intereseze. Nu mă voi căsători *niciodată* cu un duce, indiferent ce vrea mama. Sunteți cu toții prea...

– Pompoși și aroganți?

Tresări, dându-și seama că nu ar fi trebuit să insulte un bărbat care tocmai pierduse o rudă apropiată.

– Ceva de genul ăsta. Când el nu zise nimic, ea adăugă: Cu siguranță, aveți un număr impresionant de duci în familia *voastră*.

– Asta se întâmplă când mama unuia se mărită bine de trei ori.

– Va lăsa în urma ei o adevărată dinastie. S-ar putea zice că a avut un plan excelent.

– Te asigur că nu a plănuț să rămână văduvă de trei ori, zise el tăios.

Vanessa păru șocată.

– Sigur că nu. Îmi pare rău, Grey, a fost foarte insensibil din partea mea.

El se ciupi de rădăcina nasului.

– Nu, doar că... Sunt tulburat de veste.

– Sunt sigură. Dacă te pot ajuta cu ceva...

Grey nu-i răspunse – mintea lui rămăsese fixată pe ideea că Sheridan devenise duce de Armitage. Maurice fusese duce doar câteva luni, și acum Sheridan era obligat să preia titlul de duce. Simțea că i se învrtea capul. Trebuia să meargă la conacul Armitage, să-i ajute pe Sheridan și pe mama lui cu pregătirile pentru înmormântarea de marți.

Dar deja era duminică. Dar *care* duminică? La dracu', pierduse deja înmormântarea tatălui său vitreg?

– Când a sosit scrisoarea asta? întrebă el.

Camerista fu cea care răspunse.

– Cred că vinerea trecută, Excelență.

– Da, așa este, zise Vanessa. Vineri.

Conacul Armitage era aproape de Sanforth. Dacă îi prindea pe lachei înainte să-i despacheteze cufărul, Grey putea să se schimbe în haine de doliu și să plece la drum într-o oră. Ar fi ajuns cu ușurință în Lincolnshire până a doua zi.

– Trebuie să plec, zise el întorcându-se spre ușă.

– Vin cu tine, rosti Vanessa.

– Nu fi absurdă! izbucni Grey înainte să protesteze camerista ei. Te duci acasă, ca de obicei, și îi spui mamei tale că nu eram aici. De data asta, ai scuza perfectă că m-ai ratat. Spune-i că mă înștiințaseră deja despre moartea tatălui meu vitreg și plecasem spre Lincolnshire. Ai înțeles?

– Da... cum puteai fi înștiințat dacă nu-ți aduceam eu scrisoarea?

– Spune-i că ți-au zis servitorii că promisem deja o scrisoare și aici. Simțul realității i se trezi, în sfârșit. Și probabil chiar am primit, dar încă nu m-am uitat peste corespondență. Mama nu ar fi lăsat nimic la voia întâmplării. Ar fi trimis mai multe înștiințări.

Ar fi făcut-o indiferent cât de distrasă ar fi fost de suferință.

Vanessa îi puse mâna pe braț.

– Grey, ai nevoie de cineva lângă tine. Este limpede că ești afectat.

– Voi fi bine. Avea să fie, la naiba! Acum, du-te. Am de făcut pregătiri înainte să plec.

– Desigur. Încuviință din cap spre camerista ei, care i se alătură. Îi voi spune mamei despre pierderea ta. Poate că asta o va face să-și domolească intrigile.

– Mă îndoiesc. Se aplecă pentru a-i șopti: Ai grijă cu poetul tău, draga mea. Meriți ceva mai bun.

Ea se strâmbă.

– Bănuiesc că oricum nu voi avea nici o șansă cu el acum, când ești în doliu. Mama mă va pune să aștept până când vei fi iarăși disponibil.

– Bun. N-aș vrea să mă gândesc că te poți mărita cu cineva inferior cât timp nu sunt prin preajmă ca să previn asta.

Dând capul pe spate, ea se îndreptă spre ușă.

– Am multe motive să prefer căsătoria din dragoste, să știi. Jur că uneori părerea ta despre căsătorie îmi amintește de mama.

Cu această remarcă, ieși, cu servitoarea pe urmele ei.

Ce ridicol! El nu semăna deloc cu mătușa Cora, acea harpie lacomă. El era doar rațional. Iubirea nu intra în planurile lui pentru că nu avea valoare financiară. Când *el* avea să se căsătorească, voia să ia de soție o femeie rațională, care să fie mulțumită că putea să aibă la dispoziția ei un ducat bogat, care nu visa la castele în nori și nu spera la sentimente, la iubire sau la toate prostiile romantice.

Învățase pe propria piele să-și protejeze inima.

Capitolul 2

Lincolnshire, Anglia

Onorabila domnișoară Beatrice Wolfe stătea în fața conacului Armitage, supraveghind intrarea cu un ochi critic. Blazonul funerar fusese agățat de ușă – nu strâmb, de data asta –, iar arcadele și ferestrele erau drapate în negru. Arăta cum trebuia, așa cum i se cuvenea unui duce.

Nu fusese la fel de grijulie cu unchiul ei Armie, așa cum ea și fratele ei Joshua îi spusese mereu fostului duce de Armitage. Doar gândul la ultimii ani ai acestuia, la felul în care încercase să-și pună mâinile pe ea ori să o lovească peste fund de fiecare dată când intra în casă o îngheța.

În contrast, unchiul Maurice, care moștenise ducatul după moartea unchiului Armie, o tratase cu respect și cu bunătate. El și mătușa ei Lydia aduseseră din nou lumina, râsetele și vremurile bune în casă.

Acum moartea se lăsase iarăși peste acest loc. Lacrimile îi umplură ochii. Cu o săptămână în urmă, scosese doliul și blazonul funerar ce simbolizau moartea unchiului Armie. Doi duci morți în câteva luni. Mare păcat!

Vărul ei Sheridan apără în ușă, arătând ca o fantomă după ultimele câteva zile. Fusese apropiat de tatăl său și era afectat de moartea lui mai mult decât oricine, cu excepția mătușii Lydia. Fără îndoială, și fratele lui Sheridan suferea, dar, din moment ce Heywood era în armată și probabil încă nu primise vestea morții tatălui său, ea nu avea de unde să știe dacă era așa.

Sheridan îi zâmbi obosit.

– Bea, iartă-mă că te necăjesc, dar mama mi-a cerut să verific din nou dacă a sosit Grey. Se uită spre drumul de dincolo de ea. Văd că nu. Dacă ar fi ajuns, ar fi fost o trăsură de voiaj monstruos de mare aici.

Beatrice răsese. Îi plăcea de vărul ei. La 28 de ani, era doar cu doi ani mai mare decât ea, așa că se simțea în largul ei cu el. Nimeni din familie nu era prea ceremonios, mai ales Sheridan, deși sigur avea să se schimbe.

– Vei avea și tu o trăsură monstruos de mare acum, când ai devenit duce de Armitage.

– Probabil că nu. Pe trăsăturile lui se putea citi o tristețe sumbră. Mă tem că ducatul este într-o situație dificilă. Nu sunt bani pentru trăsuri grandioase. Cu ceva noroc, pot să îmbunătățesc lucrurile, dar va fi nevoie de timp. Și nu mă așteptam să-l moștenesc așa de repede.

– Știi. Îmi pare așa de rău! Cum se simte mătușa Lydia?

El oftă.

– Nu este bine. Ne-a luat pe toți prin surprindere. Îndreptându-și privirea spre pădurea de dincolo de peluzele întinse, el se tensionă. Fratele tău... are de gând să vină la înmormântare?

Ea înghiți în sec. Joshua avea o fire dificilă.

– Sunt sigură că o să vină.

Era o minciună. Când venea vorba de el, nu putea să fie sigură de nimic.

Dar cuvintele ei păreau să-l fi liniștit pe Sheridan.

– Bun. Nu-l vedem așa de des cum ne-ar face plăcere.

– *Eu nu l-aș vedea nici dacă nu aș locui în aceeași casă cu el.* Lui Joshua nu-i plac oamenii.

Se exprimase cu blândețe. Nu că l-ar fi învinovățit, ținând cont de circumstanțe, dar avea să facă tot ce putea pentru a-l convinge că participarea la înmormântare era minimul pe care îl datora noilor locatari din conacul Armitage.

Mai ales față de Sheridan, noul proprietar, care îi putea arunca oricând din casa lor – fosta reședință a văduvei. Mai ales acum, când mama lui Sheridan era ducesa văduvă și poate că prefera să locuiască în casa ce i se cuvenea de drept.

Beatrice nu voia să se gândească la asta.

– Pot să mai fac ceva pentru a o ajuta pe mătușa Lydia?

– Să-l invoci pe fratele meu vitreg Grey, ca să apară din senin? Își trecu mâna prin buclele brunete. Îmi cer scuze.

– Sunt sigură că va apărea în curând.

El răsese aspru.

– Eu nu. Nici măcar nu sunt sigur că a primit scrisorile mamei. Uneori, cred că fratele meu a uitat că *are* o familie. Este prea ocupat să fie importantul duce blestemat de Greycourt.

Ea nu știa ce să-i răspundă. Deși nu-l întâlnise niciodată pe „ducele blestemat de Greycourt”, citise destule în ziarele de scandal ca să știe că nu l-ar fi plăcut. În primul rând, se spunea despre el că avea relații amoroase interzise cu femeii una mai frumoasă ca alta, și doar asta o făcea să fie precaută. Îi amintea prea bine de unchiul Armie.

– Este adevărat ce se spune în ziare? Întrebă ea. Că fratele tău conduce o clică secretă de burlaci libertini?

– Sincer, habar nu am. Grey nu ne povestește nimic din ce face. Din câte știu eu, ar putea conduce comitete de caritate în somn.

– Mă îndoiesc de asta, mormăi ea. Apoi dându-și seama că îi insulta fratele, adăugă repede: Dar afacerea cu grupul secret pare exagerată. În primul rând, de ce l-ar ține secret? Un duce poate face tot ce vrea fără să fie pedepsit, deci de ce să nu aibă o clică *normală* de dezmaț? Ce este o clică, oricum? Pare a fi un club. Este un club? Adică...

Își dădu seama că bătea câmpii, ca de obicei. Cu siguranță, Sheridan o privea amuzat. Trebuia să se oprească. Oricum, ducii se priceau la cluburi. Deci probabil este doar un club, continuă ea.

Unul care ținea plebea la distanță. Pentru că ducii se pricepeau și la asta.

Mai ales Greycourt, din câte auzise ea. Era mai bogat decât oricine, deci își permitea ce club voia el. Se presupunea că își câștigase averea fiind nemilos în afaceri, deci putea să și distrugă pe cine voia. Poate tocmai de aceea societatea îi sorbea fiecare cuvânt. Sau poate din cauză că rareori vorbea fără să spună ceva important.

În ciuda îngrijorării în privința mătușii ei, spera că el nu avea să vină. Bărbații ca el o exasperau. Nu că ar fi știut prea mulți, dar puținii pe care îi cunoscuse prin intermediul unchiului Armie nu-i lăseseră o impresie bună.

Sheridan oftă adânc.

– În orice caz, mă tem că ți-am transmis supărarea pe fratele meu, ceea ce nu voiam. Deja ne-ai ajutat așa de mult! Flutură vag din mână spre ferestre. Toate astea. Te-ai ocupat de aranjamentele pentru înmormântare. Ții la zi registrele gospodăriei. Ce m-aș face fără tine?